

Giới thiệu Đợi Chàng Mỗi Mùa Ngô Đồng Nở

Truyện Đợi Chàng Mỗi Mùa Ngô Đồng Nở của tác giả Ốc Đồng Công Tử thuộc thể loại ngôn tình.

Trước kia, chàng đã nói, sẽ cưới thiếp vào mùa ngô đồng nở đẹp nhất. Chờ đợi ròng rã bảy năm, cuối cùng vào ngày lên kiệu hoa, thiếp lại chỉ được đến một câu vô tình, "Cuộc đời này giết chóc quá nhiều, không thể không xuất gia. Chỉ mong nàng gặp được người như ý, từ nay về sau ân ái một lòng."

Cam lòng sao, có thể cam lòng sao? Có chấp chờ đợi thêm một trăm năm nữa, chỉ mong, vào mùa ngô đồng nở rộ năm nay, chàng sẽ đến Thập Lý Đình, mỉm cười nhắc lên khăn voan của thiếp...

Bạn đang đọc truyện *Đợi Chàng Mỗi Mùa Ngô Đồng Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Lòng ta còn nhớ đến chàng

Mười dặm hoang vắng, hồn đoạn trường tư, chỉ còn đêm nay biệt ly sầu.

Trong Thập Lý Đình yên lặng, bốn phía lụa hồng tung bay, dưới ánh trăng sáng tỏ có vẻ phách lạnh lùng.

“A di đà Phật”.

Một vị hòa thượng áo trắng chấp tay thành hình chữ thập, cổ tay còn đeo một chuỗi tràng hạt màu đỏ, lóng lánh hồng quang.

“Thí chủ hãy trở về đi.”

Hai mắt của ông khép lại, nét mặt không muốn không cầu, từ bi thương xót thế nhân, quả nhiên là một vị cao tăng đắc đạo.

Gió nổi lên, lụa hồng phấp phờn bay lượn, càng ngày càng mạnh, cuối cùng phất vào khuôn mặt điềm tĩnh của vị hòa thượng.

Đột nhiên, trong đình vang lên tiếng nói cười như chuông bạc của một người thiếu nữ.

“Lòng ta còn nhớ đến chàng, không thể quay về được.”

Trong đám lụa hồng bay lượn, mơ hồ có thể thấy được đôi mắt như nước của nữ tử, tình khôi trong sáng.

“Si nhi.” Hòa thượng lắc đầu, nhẹ giọng ai thán.

*Si nhi: đứa bé ngốc nghếch.

Trong đình đột nhiên có tiếng đàn vang lên, lúc cao lúc thấp, lúc trầm lúc bổng, như bi thương, lại như sầu muộn.

“Ngừng lại! Thí chủ không thể nhập ma được!” Hòa thượng trợn mắt, nhanh tay ném chuỗi Phật châu vào trong lụa hồng.

“Ba!” một tiếng, sợi dây đứt đôi, Phật châu rơi vào chính giữa khung đàn.

“Sang năm, lại thêm một ngày mừng bảy tháng bảy nữa.” Giọng nói của vị hòa thượng như hòa vào màn đêm, dần dần biến mất.

Gió thổi vào Thập Lý Đình, một vị tân nương mặc hi phục màu đỏ, đầu đội khăn phượng, xa xa nhìn đến, mơ hồ có thể thấy được một nốt ruồi nhỏ màu đen ở trên miệng nàng. Theo khóe miệng cong cong cười duyên, càng thêm kiều mỵ.

“Sang năm, mừng bảy tháng bảy sao?”

Phượng xa truyền đến tiếng gõ mõ đều đều, còn có tiếng niệm kinh của hòa thượng. Sa Hoa như mộng mị, cầm lấy Phật châu, chậm rãi lui vào bóng tối.

Thập Lý Đình, hoang vắng như trước. Lụa hồng, đàn tranh, biến mất như chưa từng tồn tại.

Mái đình giăng đầy mạng nhện, ở trong gió lác lác, dưới ánh trăng, có một con nhện to màu đen đang bám ở chính giữa chiếc mạng của nó, không hề nhúc nhích.

“Sư phụ, con nhện này...?” Một vị tiểu hòa thượng cung kính chấp tay hỏi sư phụ của mình.

Lão hòa thượng lắc đầu, “Con nhện này không có oán khí, thả nó trở lại đi.” Nói xong, ông gõ mạnh vào mõ một tiếng.

“Đông!” Mạng nhện bị phá, con nhện biến mất.

“Chấp niệm hại người, tương tư ngưng kết. Đồ nhĩ, chúng ta đi thôi.”

“Thần yêu thể nhân, phổ độ thể nhân... Thí chủ, hãy trở về đi...”

U hồn ẩn nấp ở trong góc đình, nghe thấy lời khuyên của ông, chỉ biết thở dài một tiếng, “Trở về sao, ta phải trở về phương nào bây giờ?”

Bạn đang đọc truyện *Đội Chàng Mỗi Mùa Ngộ Đồng Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trước kia...

Không biết đó là câu chuyện từ khi nào, có người nói, nó xảy ra vào thời nhà Đường.

Chờ đợi mòn mỏi bảy năm, cuối cùng, người trong lòng của thiếu nữ cũng thắng trận trở về.

Hoa ngộ đồng nở rộ đầy sân, mẫu thân nói, đó là một dấu hiệu tốt, rộn ràng chuẩn bị y phục tân nương, kết dây đồng tâm cho con gái. Thiếu nữ xấu hổ cười duyên, thẹn thùng đỏ mặt.

Phủ nhà họ Lạc giăng đèn kết hoa, đón chào tân khách.

Dưới tấm khăn voan đỏ thắm, tân nương thẹn thùng không yên, bối rối niết qua niết lại chiếc khăn tay, chỉ sợ lang quân sẽ không vừa ý. Bà mới thấy vậy mỉm cười trên ghẹo, "Đừng lo, đừng xấu hổ."

Sao lại không lo lắng cho được, chờ chàng đã bảy năm, chỉ hận không thể bái đường ngay lập tức.

Chợt nhớ đến trước đây, nàng đã từng đỏ mặt nói rằng, không phải chàng, ta quyết cả đời không gả!

Kiệu hoa khởi hành, tiếng pháo giòn tan. Bà mới vừa đi vừa nói chuyện, "Thiếu phu nhân, Thập Lý Đình đã ở phía trước rồi."

Tân nương gật đầu đã biết, mỉm cười chờ mong.

Vui vẻ muốn nhắc rèm lên, lại bị bà mới phát tay ngăn lại, "Đừng vội, lát nữa tướng quân sẽ đến đây."

Tân nương da mặt mòng, thẹn thùng thu tay lại, ngồi ngay ngắn trong kiệu hoa, tiếp tục chờ lang quân trở về.

Chờ đợi, chờ đợi, lại chờ đợi thêm lát nữa. Sắc trời đã bắt đầu tối mất rồi.

Bà mới sốt ruột thúc giục, "Tướng quân sắp tới đây chưa?"

Tân nương muốn nhắc khăn voan lên, lại bị nha hoàn ngăn cản, "Tiểu thư, đừng vội."

Gió lạnh nổi lên, trời mưa tầm tã, cảnh vật dần trở nên tối đen. Kiệu phu nâng kiệu vào Thập Lý Đình.

Lạc gia cho người tới hỏi, nữ nhi đã được vào Lâm phủ chưa, nếu chưa, sẽ lập tức cho người tới đón về. Sa Hoa mỉm cười từ chối, "Ta đã ra khỏi cửa của Lạc phủ rồi, chỉ đợi tướng quân tới đón. Bảy năm còn chưa ngại, huống chi là một ngày?"

Chờ đợi một hồi, lại chờ thêm một hồi nữa, trời đã trở khuya, ánh trăng nhô lên cao, lúc này có một người cười ngơ phi đến. Người đó quỳ xuống trước mặt Sa Hoa, chấp tay bái bái, "Tướng quân đã xuất gia rồi, tiểu thư hãy trở về đi."

Mưa sa, gió giật, sấm chớp nổi lên.

Kiểu hoa không chút động tĩnh.

Người tới lại tiếp tục bấm báo, "Lâm gia thực có lỗi với tiểu thư, lão gia cùng phu nhân đang trên đường tới Lạc gia để tạ tội."

Kiểu hoa hơi hơi động, rèm kiệu bị nhấc lên, "Người lập lại lần nữa."

"Tiểu thư, tướng quân đã xuất gia rồi."

Âm vang một tiếng, sầm sét nổi lên, sắc mặt bà mối bỗng trở nên tái nhợt, kinh hãi nhìn tân nương ngã vào trong kiệu.

Linh đường ở Lạc phủ hiện hiện đau thương, tiểu thư, cuối cùng cũng trở về nhà.

Ngày đưa tang, tiền giấy phi đầy trời. Tiếng kèn nổi lên như lòng người ai oán. Đi được nửa đường, bỗng có một vị hòa thượng áo trắng chấp tay, thờ dài khăn niệm, "A di đà Phật"

Là ai? Người đó là ai vậy?

Đại huynh của Sa Hoa ánh mắt hồng hồng, hung hăng nắm lấy cổ áo của hòa thượng, gào thét, "Tên khốn! Trả lại muối muối cho ta!"

Hòa thượng rơi lệ, chỉ nói một câu, "A di đà Phật".

Trăm năm trôi qua, phù sinh như mộng. Không còn người tương tư nữa, mà vẫn lại tương tư.

Người của Lạc gia đều có một chấp niệm, vì chấp niệm đó, họ có thể cam tâm tình nguyện hóa thân thành thứ vũ khí lợi hại nhất thế gian.

Bên trong Thập Lý Đình, lụa hồng vẫn dập dờn bay lượn, có tiếng khóc như chuông bạc của thiếu nữ vang lên.

"Hàng năm ở nơi này, không thấy chàng ta sẽ không trở về âm phủ."

Mùng bảy tháng bảy, quý môn mở ra, tân nương chờ người trong mộng đến nhấc lên khăn voan của mình.

Một năm lại một năm, thiệp đã chấp nhất như thế, chàng cần gì phải tuyệt tình đến mức này?

Phu quân a, vì sao chàng vẫn không đến Thập Lý Đình, xóc lên khăn voan của thiệp nhìn xem?

"Phụt" một tiếng, chuỗi Phật châu đứt đoạn trên đầu ngón tay, hỗn loạn rơi xuống, chói mắt cực kì.

Giật mình nhớ tới năm đó xuất giá, hoa ngô đồng đỏ rực trước sân, mẫu thân nói, chuẩn bị y phục tân nương, kết dây đồng tâm cho con gái.

"Ha ha ha..." Đầu ngón tay thu lại, hạt châu nháy mắt tiêu tan, màu đỏ hóa thành mây khói.

Mùng bảy tháng bảy hàng năm, sâu càng thêm sâu.

Không muốn rời đi, không muốn...

Chàng đứng bên ngoài Thập Lý Đình, niệm kinh muốn phổ độ hóa kiếp cho ta, cần gì phải như vậy?

Quý thừa thái nhất là thứ gì? Tất nhiên, chính là thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Đội Chàng Mỗi Mùa Ngô Đồng Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chàng đã phụ ta

Trăm năm trước...

"Tiểu thư, Tướng quân đã xuất gia rồi."

"Chàng... Có lưu lại lời nào cho ta không?" Tân nương xóc lên rèm kiệu hoa, run run hỏi.

"Tướng quân nói, cuộc đời này giết chóc quá nhiều, không thể không xuất gia. Chỉ mong tiểu thư gặp được người như ý, từ nay về sau ân ái một lòng."

Kiểu hoa truyền đến một tràng cười thê lương.

"Mong ta gặp được người như ý, từ nay về sau ân ái một lòng sao? Hahaha..." Tiếng nói vừa dứt, rèm kiệu đã thấm đẫm một ngụm máu tươi.

Nha hoàn sợ hãi vén rèm nhìn xem, chỉ còn thấy tiểu thư nằm đó, khóe miệng uốn lượn máu tươi, hai mắt vẫn còn đang mở.

Tiểu thư nhà họ Lưu, do bệnh tim tái phát, chết ở trong kiệu hoa, chết vào ngày nàng đi xuất giá.

Bảy năm chờ đợi mỏi mòn, chờ qua cả thời thanh xuân tốt đẹp nhất của một người con gái. Từ mười bốn tuổi bắt đầu, bảy năm ròng rã đã trôi qua, lòng ta vẫn không hề thay đổi. Ta đã hứa sẽ chờ chàng kiến công lập nghiệp, ra trận giết địch, thắng trận trở về.

Bảy năm, không phải bảy ngày. Ta ngày ngày đêm đêm thương nhớ chàng, ngồi thêu khăn tay, sửa đồng tâm kết. Nay lại chỉ vì một câu "Cuộc đời này giết chóc quá nhiều", mà hóa thành tro bụi.

Lâm lang, cuộc đời này, chàng đã phụ Sa Hoa thiếp.

Ngày xưa, phụ thân tìm người đến xem bói, đạo sĩ vuốt vuốt chòm râu hoa râm, trầm ngâm phán rằng, tiểu thư mệnh khổ, hôn nhân tan vỡ.

Phụ thân hao hết đầu óc, huynh trưởng hỏi thăm nhiều nơi, cuối cùng mới tìm được một Lâm tướng quân gia cảnh giàu có, làm người chính trực, phụ mẫu đều hiền từ nhân hậu.

Nào ngờ đâu, chưa báo đáp được ân dưỡng dục của song thân, cuộc đời này, thiếp lại vì chàng mà tần. Người khác oán thiếp quá cố chấp, nhưng thật ra, chàng cũng đâu khác gì.

Đã trăm năm trôi qua, trăm ngày mừng bảy tháng bảy biến mất, chàng lại chưa bao giờ bước vào Thập Lý Đình, nhắc lên khăn voan cho thiếp thỏa lòng.

Chàng nói trong lòng chàng có Phật, vì sao lại không thể từ bi với thiếp dù chỉ một lần?

Bạn đang đọc truyện *Đợi Chàng Mỗi Mưa Ngõ Đồng Nở* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Câu chuyện từ trăm năm trước

"Sư phụ, chúng ta phải tìm ai vậy?" Tiểu hòa thượng cung kính hỏi.

Lão hòa thượng khoanh tay, "Tìm đại đồ đệ của ta."

"Đại sư huynh? Nhưng sư phụ chưa từng thu đồ đệ nào khác ngoài con cơ mà?" Tiểu hòa thượng khó hiểu.

Lão hòa thượng nắn vuốt chòm râu bạc trắng, "Đó đã là chuyện của trăm năm trước rồi."

Lão hòa thượng chậm rãi nói xong, "Ngày xưa, chiến sự liên miên, dân chúng chịu khổ, oan hồn nổi lên bốn phía. Vì sư ở trước Thập Lý Đình mười dặm, gặp được tướng quân..."

Hắn cười ngựa phi nhanh, trước ngực còn treo một bông hoa lớn màu đỏ, nét mặt lộ rõ vui mừng. Đuôi lông mày tuy rằng sắc bén, nhưng đáy mắt lại hiển hiện ôn nhu. Đôi mắt sáng ngời, đáng người cao to, nhanh nhẹn uy mãnh. Người xuất chúng như vậy, mặc cho ai vừa nhìn đều thấy là một vị công tử sắp sửa thành hôn, làm sao có thể nghĩ đến đó là Lâm tướng quân đánh đâu thắng đó?

Lúc ấy vì sư còn chưa tu hành được bao lâu, lại đã có thể nhìn ra oan hồn nổi lên bốn phía, đủ thấy sát nghiệp của người kia nặng nề đến mức nào.

Đứng cản ngựa của tướng quân lại, "A di đà Phật".

Tướng quân nhú mày, thờ ơ bỏ qua, tiến lên phía trước, kèn trống tiếp tục vui mừng.

Vì sư bất đắc dĩ, gõ ra một tiếng mõ, tướng quân cả người rùng mình.

Bốn phía tiểu quỷ hiện lên, thê thảm đến cực điểm, khói đen lượn lờ, tay chân đứt gãy, bám lấy vạt áo của chàng. Lại nhìn đoàn kèn trống xung quanh, ai nấy sắc mặt tím tái, hai mắt âm đạm không ánh sáng, ấn đường biến thành màu đen.

Sợ hãi, tướng quân xuống ngựa, chắp tay trước mặt vì sư, "Xin được chỉ giáo."

Vì sư ôn tồn nói, "Bảy năm, tướng quân đã tự nhấn mình vào địa ngục trần gian, oán khí đầy người, nhất định sẽ ảnh hưởng đến những người chí thân bên cạnh."

"Tướng quân cả đời không thể đón dâu, nếu không sẽ hại đến thế tử, cả đời không được đoàn tụ cùng phụ mẫu, nếu không, sẽ đại hạn cho gia đình."

"Ta chỉ có vài lời như thế, a di đà Phật", tiếng gõ mõ lại vang lên.

Thùng thùng thùng... Thùng thùng thùng...

Sắc mặt Lâm Trường khê biến, nhớ tới người trong lòng, đau đớn không thôi.

Lòng ta chưa đổi, lòng nàng cũng chưa đổi, có gì, lại có một ngày này?

Trầm ngâm thật lâu sau, Lâm Trường mới lên tiếng, "Đợi ta nói rõ ràng cho nàng hiểu rồi sẽ đi cùng ngươi."

Vì sự lắc đầu, việc nhỏ còn không buông, việc lớn sẽ chẳng thành.

Kèn trống lại nổi lên, Lâm Trường thần thờ lên ngựa, thầm gọi, Sa Hoa, Sa Hoa...

"Tướng quân, chỉ đi mười dặm nữa là sẽ đến Thập Lý Đình, có thể nhìn thấy tân nương rồi!" Nói xong, tất cả mọi người đều cười vang.

Bàn tay Lâm Trường nắm dây cương lại cứng ngắc một mảnh.

Mưa rồi...

Nét mặt chàng bỗng trở nên lạnh lẽo, con ngựa chấn kinh chồm lên, mọi người nhón nháo sợ hãi.

"Tướng quân."

Lâm Trường vùng roi xuống, con ngựa lập tức đứng im, chàng quay đầu ý bảo mọi người không sao, lại thấy ai nấy sắc mặt tím tái, ấn đường biến thành màu đen, xung quanh tiểu quỷ bắt đầu bò dậy.

Trong mưa, chúng nó gào thét, kêu to, hô hào muốn được đền mạng.

Hai tay chàng trở nên lạnh lẽo, quay đầu về phía trước, lại thấy thân ngựa đã bị tiểu quỷ bám đầy.

"Mệnh, tất cả đều là số mệnh."

Sấm chớp nổi lên, Lâm Trường ngửa mặt thét dài.

"Sa Hoa... Sa Hoa..."

Xuống ngựa, chàng cúi bô hi phục, mọi người kinh ngạc, không hiểu hỏi, "Tướng quân, vì sao ngài lại làm vậy?"

Lâm Trường thê thảm cười, "Trời muốn ta như thế." Lập tức, tóc dài tản ra, chàng quỳ xuống cúi lạy ba lần về phía Thập Lý Đình.

"Sa Hoa, cuộc đời này ta đã phụ nàng."

Mọi người khó hiểu, muốn tiến lên ngăn cản, lại bị Lâm Trường tron mắt quát to, "Không ai được tới gần." Sau đó, chàng lại quay đầu, cúi lạy ba lượt về phía Lâm phủ, "Nhi tử bất hiếu, kiếp sau sẽ báo đền."

Thùng thùng thùng... Tiếng mõ vang lên.

Lão hòa thượng xuất hiện ở phía sau, mọi người muốn đuổi, tướng quân không cho.

"Thỉnh sư phụ thu nạp ta làm đồ đệ."

"Thiện tai, thiện tai..."

...

"A di đà Phật", lão hòa thượng nhớ lại xong, chợt thấy vẻ mặt trầm tư của tiểu hòa thượng.

"Sư phụ, vậy tân nương tử kia sau lại thế nào?"

"Nàng ở Thập Lý Đình, không thể siêu thoát." Lão hòa thượng thở dài, "Nam nữ si tình trên đời nhiều lắm..."

"Cổ chấp là đáng sợ nhất, có khi sâu không thấy đáy, có khi lại vừa xem đã hiểu ngay."

"Sư phụ, vậy chúng ta đi tìm đại sư huynh là để huynh ấy phổ độ hóa kiếp cho tân nương tử sao?" Tiểu hòa thượng hỏi.

"Cũng không phải." Lão hòa thượng hiền lành nở nụ cười, "Đại sư huynh của người chắc gì đã ít chấp niệm hơn vị tân nương tử ấy."

"Trăm năm trước vì sư muốn giúp hần thành Phật, hóa giải tai kiếp, không biết rằng lại tạo thành một vòng ân oán mới. Đây cũng là chấp niệm của vị sư a..."

"A? Sư phụ là Phật, như thế nào lại có chấp niệm được?" Tiểu hòa thượng khó hiểu.

"A di đà Phật..." Lão hòa thượng mỉm cười, "Nhất niệm thành Phật, nhất niệm thành ma."

"Vì sư chỉ muốn cho sư huynh của người nhìn thẳng vào khúc mắc của chính mình. Bởi hần là nguyên nhân, nếu nguyên nhân không hiểu, làm sao người khác có thể buông được?"

Lão hòa thượng lắc đầu, "Có lẽ, sư huynh của người vĩnh viễn không thể thành Phật được."

Trong lòng không có Phật, làm sao có thể luyện thành?

Tâm trí của tướng quân, trăm năm trước, đã sớm dừng ở Thập Lý Đình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đội Chàng Mỗi Mưa Ngõ Đồng Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Sa Hoa, ta đã tới chậm

Thời gian thấm thoát trôi qua, lại đã đến một ngày mừng bảy tháng bảy.

"Chàng đã đến rồi sao?" Nữ tử nhẹ giọng hỏi.

"Đúng vậy, ta đã đến." Công tử áo trắng đáp.

"Chàng... Để tóc dài?" Nữ tử có chút kinh ngạc.

Công tử áo trắng mỉm cười, ánh mắt chứa đựng ôn nhu, "Lòng ta không có Phật, cho dù cạo đi ba ngàn tóc đen, cũng không thể thay đổi được điều gì."

Lụa hồng bị xốc lên, công tử áo trắng tao nhã bước vào.

Tất cả suy nghĩ của thiếu nữ lúc này chợt biến thành hư không, thoáng chốc ngẩn người. Đã bao nhiêu năm, nàng chỉ mong chờ giây phút này, được thấy Lâm lang đẩy ra lụa hồng, bước vào Thập Lý Đình.

"Mùi đậm hương tư, dài vô tận." Nam tử nhẹ giọng nói xong.

Ngón tay mang theo chai sạn, chàng đẩy ra khăn voan của tân nương

Bốn mắt nhìn nhau, thời gian như ngưng lại.

Nàng mặt mày như họa, khóe miệng có một nốt ruồi nhỏ màu đen, đang mỉm cười.

"Sa Hoa."

Một câu ôn nhu dịu dàng, tựa như năm ấy nàng mười bốn tuổi, hần đi nhằm vào hậu viện của Lạc phủ, nhìn nàng không nhận được thốt lên, "Đẹp quá, tựa như hoa ngô đồng."

Thật ra nàng không thích hoa ngô đồng chút nào, hoa bé, lá lại quá to, nhưng chỉ vì một câu này của chàng, không hiểu sao liền mê mẩn.

"Sa Hoa."

Nam tử níu non, lụa hồng lướt nhẹ, quần lấy y phục màu trắng của chàng, vô cùng nổi bật.

Cực kỳ giống lúc trước khi ra trận, chàng vô cùng lưu luyến, chỉ vào khóm trạng nguyên trước sân nhà nói với nàng, "Năm sau đội lúc hoa ngô đồng nở đẹp nhất, ta sẽ tới đón nàng về làm nương tử."

Vì thế a, trái tim nàng không ngừng đập loạn nhịp, ngày ngày chăm chỉ tưới nước, bón phân. Huynh muội trong Lạc phủ lúc ấy đều ghen cười, trêu ghẹo nàng không dứt.

Từ năm ấy đến nay, không biết đã có bao nhiêu mùa hoa ngô đồng tàn rồi lại nở, chỉ biết, nàng vẫn ngồi đây, chờ Lâm lang đến thực hiện lời hứa của mình.

"Sa Hoa, ta đã tới chậm..."

Quý có thể roi lệ sao?

Hốc mắt của nàng cay cay khó chịu, ủy khuất vô cùng, lại không thể kể ra.

"Sa Hoa..."

"Nàng mất không lâu sau, ta cũng đã tự sát."

Trăm năm sau, vào ngày mùng bảy tháng bảy ở Thập Lý Đình, Lâm Trường kể thật nhiều lại thật nhiều chuyện. Chàng kể về bảy năm khổ cực trong quân ngũ, kể về niềm hân hoan khi sắp được đón nàng về làm nương tử, kể về nỗi toan chất thống khổ khi gặp vị hòa thượng...

Nói không hết, thán không xong.

Sau đó, trời đã chuyển sáng, Thập Lý Đình lại thê lương rách nát như trước, không thấy lụa hồng, không có tân nương tử.

"Sự phụ, cuối cùng chuyện kết thúc như thế nào?" Tiểu hòa thượng đứng trên bậc thềm ở Thập Lý Đình, suy tư hỏi.

"Nguyên nhân đã được giải quyết, tất cả đều có nhân quả luân hồi." Lão hòa thượng lại niệm lên kinh Phật.

"Sự phụ?" Tiểu hòa thượng không chịu vừa lòng với đáp án này.

"Bọn họ đã ở lại nhân gian trăm năm, sợ là địa phủ cũng không còn ghi lại tên tuổi."

"Ha ha... Thiện tai thiện tai..." Lão hòa thượng chấp tay thành hình chữ thập, "Diệu Thực, chúng ta đi thôi."

Tiểu hòa thượng lắc đầu, lập tức hóa thành một con hạc tiên, phát cánh bay xa.

Lão hòa thượng cũng nháy mắt hóa thành một cây phất trần, lặng yên nằm ở trên lưng hạc.

Bạn đang đọc truyện *Đội Chàng Mỗi Mùa Ngô Đồng Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Tương tư từ hai phía

Không biết qua bao nhiêu năm, Thập Lý Đình đã trở thành nơi cầu nguyện nhân duyên cho đôi lứa.

Góc mái nơi đây có treo rất nhiều dây đồng tâm đồ rực, truyền thuyết kể rằng, chỉ cần treo được dây lên đó là đôi lứa sẽ kết thành lương duyên.

Có mấy vị bô lão nói, trước kia ở đây, từng có một vị tân nương đội phu quân của mình trăm năm không bỏ.

"Vậy nàng có đội được không ạ?" Có cô thiếu nữ tò mò hỏi.

"Đương nhiên là đội được, nếu không Thập Lý Đình này làm sao có thể trở thành nơi cầu nguyện nhân duyên cho đôi lứa?"

Mười dặm nhân duyên, trăm năm tương tư, tình chưa hết.

Xa xa, có một đôi nam nữ dắt tay nhau bước đi, màn đêm buông xuống, đó là thế giới của bọn họ.

Lần này Sa Hoa nói muốn nhìn đèn hoa đăng, chàng nhất định phải biểu hiện cho thật tốt.

"Năm nay ngoài xem đèn hoa đăng ra, thiếp còn muốn đi nặn tượng đất, kết dây đồng tâm nữa."

"Được, chúng ta đi."

"Chàng phải kết dây đồng tâm cùng với thiếp."

"Được."

Một ông chủ sạp hàng gần đó, thấy đôi phu thê trẻ muốn kết dây đồng tâm, nhiệt tình giới thiệu, "Vị công tử này, hãy đến treo dây ở đình nhân duyên đi, thiêng lắm đấy."

Đôi nam nữ nhìn nhau mỉm cười, nắm chặt tay tiến vào biển người phía trước.

Trên cổ tay của nữ tử có một chuỗi hạt xinh đẹp, chấp niệm đã lui, màu đỏ biến mất, chỉ còn lại màu bạc sáng ngời.

Nàng chưa từng nói cho Lâm Trường biết, trăm năm qua nàng chỉ mong được thấy chàng tiến vào Thập Lý Đình, cho dù là đến để khiến nàng biến mất.

Hàng năm mừng bảy tháng bảy, nàng vừa vui mừng, lại vừa sợ hãi.

Cũng tốt, từ nay về sau gần bó, không bao giờ nữa lìa xa.

Phiên ngoại: Nước mắt của tướng quân

Hóa quỷ sau, thì ra cảm tình vẫn còn ở lại.

"Làm gì phải như vậy đâu?" Sư phụ gõ mõ lắc đầu.

Ta biết, người nói đó là việc ta tự sát.

Chỉ có điều, lòng ta đã quyết, quy y cửa Phật không phải ý nguyện của ta, ta nợ phụ mẫu ân sinh thành, không thể báo đáp bọn họ lúc tuổi già đã là cực kì bất hiếu.

Sư phụ lắc đầu thở dài, "Mạng của người khác với những người chí thân, chỉ hợp với chiến trường, không thể nào làm khác."

Vậy... Nàng thì sao?

Bây năm chờ đợi đầu chỉ có mình nàng, ta cũng đều ngày ngày tương tư khổ.

"Sư phụ, người đã hiểu chưa?"

"Si nhi, si nhi..."

"Nỗi lòng của người có quá nhiều vướng bận, không thể thấy Phật, không thể thành Phật. Lòng ta có tiếc, nhưng cũng chẳng thể làm gì hơn."

"A di đà Phật..."

Nàng vẫn còn ở đó.

Bên trong Thập Lý Đình.

Nàng đã thành u linh, chấp niệm khó hiểu, không có ngày mai.

Ta muốn hóa giải chấp niệm cho nàng, lại không nhớ rõ, nàng cũng là chấp niệm của chính ta.

Trăm ngày mừng bảy tháng bảy đến rồi đi, hai mắt của ta vẫn đều nhắm nghiền, không dám nhìn vào bóng hình xinh đẹp phía sau làn lụa mỏng.

Ta không dám tiến lên, không dám đẩy ra lụa hồng, ta biết nàng đang đợi ta xốc lên khăn phượng.

Nàng là hi quý, nếu ta thỏa mãn nguyện vọng cho nàng, nàng sẽ lập tức tan biến.

Ta không muốn, cũng không đành lòng.

Sư phụ nói, lòng ta đã thành ma, thế nên, Phật không muốn thu lưu ta nữa.

Ta cười ha ha, cho tới bây giờ ta đều không tin vào Phật, Phật cũng chưa từng chiếu cố đến ta, đến Sa Hoa, không muốn thu lưu thì thế nào?

Thực ra ta cũng sợ hãi, sợ Sa Hoa sẽ nhập ma, nàng sẽ không nhận ra ta nữa.

Khúc mắc nan giải, chấp niệm khó quên, hàng năm trôi qua, oán hận của Sa Hoa càng ngày càng lớn.

Ta dùng máu của mình để gánh vác oán khí cho nàng, ta không muốn nhìn nàng khổ sở.

Thì ra, trăm năm qua đều là ta lừa mình dối người, ta trói buộc Sa Hoa, cũng trói buộc chính ta.

Sư phụ tìm tới ta, hẳn muốn hóa kiếp cho ta, hoặc là, hẳn muốn ta hóa kiếp cho Sa Hoa.

Sư phụ, điều đó là không có khả năng.

Không có nàng, sẽ không có ta.

Ta chính là tưởng niệm của nàng biến thành.

Ta nghĩ, ta muốn đánh cược một lần, hóa giải chấp niệm, hoặc là cả hai chúng ta đều sẽ biến mất, hoặc là vĩnh viễn ẩn thân trong bóng đêm, làm một đôi vợ chồng quý.

Vợ chồng quý ư? Tại sao lòng ta lại vui mừng đến vậy?

Quý có tâm sao? Ta không biết, nhưng là, ta muốn xóc lên khăn voan của Sa Hoa.

Mặc kệ chúng ta có biến mất hay không, mặc kệ Sa Hoa có tha thứ ta hay không, chỉ cần có thể giải mối tương tư này, chỉ cần có thể gặp được nàng.

Thì...

Mặc cho đất trời sụp nứt, ta cũng quyết không hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Đội Chàng Mỗi Mùa Ngộ Đồng Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.